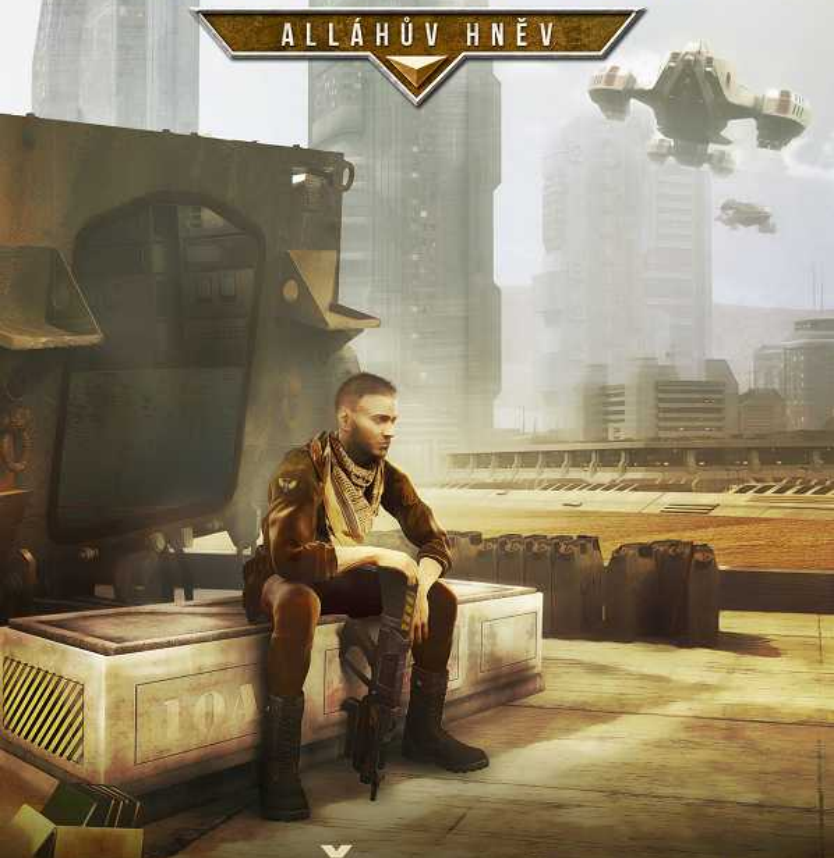

POUTNÍK Z MOHAMEDA

ALLÁHŮV HNĚV

FRANTIŠEK KOTLETA

POUTNÍK
z
MOHAMEDA
ALLÁHŮV HNĚV

POUTNÍK Z MOHAMEDA

ALLÁHŮV HNĚV

FRANTIŠEK KOTLETA

Copyright © František Kotleta, 2019
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2019
Illustrations © Karel Zeman, 2009, 2011, 2019
Cover Art © Lukáš Tuma, 2019
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-181-6 (print)

ISBN 978-80-7557-691-0 (ePub)

ISBN 978-80-7557-692-7 (mobi)

ISBN 978-80-7557-693-4 (pdf)

***V botách Daniela Kalandry
aneb pár nesouvislých myšlenek
místo úvodu***

Jsou autoři, co se rádi vrací ke svým starým knihám – rochní se v nich a užívají si je. Já jsem na tom opačně. Ponořit se po deseti letech do příběhu své první knihy bylo utrpení. Snad u každé věty jsem měl pocit, že dnes bych ji napsal lépe a jinak. Každá scéna mi přišla vyloženě pitomá, špatná, zkratkovitá nebo naivní. Během přípravy k novému vydání jsem snad dvakrát denně, dost často o půlnoci, volal nakladateli, který mě k novému vydání mých prvních knih po letech přemluvil, že se na to vykašleme a necháme prostě Daniela Kalandru historii.

No, nestalo se a já jsem nakonec rád, že jsem si tím martyriem prošel a knihu teď držíte v ruce. V tuhle chvíli už jednu, ač původně v letech 2009–2010 vyšla pod mým skutečným jménem Leoš Kyša jako dvoudílná série *Poutník z Mohameda* a *Alláhův hněv*. Věřím, že to totiž nakonec není špatný příběh, byť jde o trochu neučesané, mírně chaotické a zkratkovité dílo. Ale vlastně proč ne? Je to mé první literární dobrodružství, které na druhou stranu má své kouzlo jisté autorské nevyzrálé syrovosti. Jí navzdory si Daniel Kalandra vytvořil silnou komunitu fanoušků, kteří mě ještě několik let bombardovali otázkami, kdy bude třetí díl. Ve skutečnosti jsem ho měl vymyšlený, ale pak jsem ho pustil k vodě, protože mě pohltilo *Bratrstvo krve* a další knihy, které už jsem psal pod

pseudonymem František Kotleta. Pod pseudonymem, který díla Leoše Kyši naprosto zazdil.

Mám k tomu oblíbenou historku o knihkupci Pavlu Čepkovi z dnes už zavřeného knihkupectví v pražské Londýnské ulici. Když světem prorazilo *Bratrstvo krve – Hustej nářez*, chodili k němu do knihkupectví čtenáři a ptali se, jestli už vyšel nový Kotleta.

„Kotleta ještě ne, ale mám tu něco podobného, napsal to nějaký Kyša, jmenuje se to Poutník z Mohameda a Alláhův hněv, jestli máte rádi Kotletu, bude se vám to líbit,“ odpovídal pravidelně. A pravidelně se mu dostávalo odpovědi: „Kyša mě nezajímá, chci Kotletu.“ Pavel Čepka si dělal za každé odmítnutí čárku a u piva mi je pak se smíchem sčítal.

Přitom čtenáři mých knih asi odhalí, že mnoho motivů z *Poutníka z Mohameda a Alláhova hněvu* se později objevilo v kotletovských knihách, které dosud vyšly – klavírista Sam, kterého jsem strčil do *Alláhova hněvu* stejně jako do *Spadu*, problém s otrokářstvím, který se táhne celým *Spadem*, a dost motivů pozorný čtenář najde i v *Bratrstvu krve* či *Perunově krvi*. Přisahám, že to nebylo z nedostatku invence, ale prostě touhy přetavit nějak ono polozapomenuté Kyšovo dílo do Kotletových knih jako takový metavtip pro ty, kdo už před lety poznali, že Kotleta a Kyša jedno jsou. A teď už tedy díky novému vydání obě mé existence splynuly v jedno a snad mi to prolnutí některých motivů a scén laskavý čtenář promine.

Ještě jednu věc chci zmínit – kulisy příběhu, které jsem stvořil před víc než deseti lety, byly

postavené na hrátkách s politickým napětím posledních let. Jako novinář jsem kdysi zpravodajsky pokrýval teroristické útoky v Šarm aš-Šajchu a vůbec celá egyptská situace, už tehdy plná napětí mezi radikálními muslimy, umírněnými sekularisty, radikálními beduíny a křesťany, mě silně fascinovala a zajímala, až jsem ji přetavil ve sci-fi dobrodružství.

Mnozí mi pak říkali, že si hraji s dynamitem – náboženské téma se v posledních letech stalo třaskavou záležitostí, i když pro mě vždy sloužilo jenom jako zajímavé kulisy pro brakový příběh.

Žijeme vůbec v zajímavých časech. Někdy bych si přál, aby to bylo jinak, ale lidstvo samo sebe vždycky do zajímavých časů dostane, a ať napíšu cokoliv, vždycky se najdou takoví, kteří v tom hledají nějaké politické poselství. Chtějí mě postavit buď na svou barikádu, nebo ukřižovat za to, že jsem podle nich na barikádě jejich nepřítel. A čím víc se tomu bráním, tím usilovněji se o to někteří snaží. Jestli mezi ně patříte, prosím, buď si vyndejte hlavu z prdele, nebo přestaňte číst moje knihy a pusťte si v televizi Boba a Bobka – teda pokud jste je už nezavrhli jako skrytou homopropagandu.

Ano, moje knihy skrývají poselství, ale asi jiné, než by někteří lidé čekali, nebo spíš chtěli. Tak trošku stojí na památné větě mého dědečka, který pravil, že politika je jako kurva – musíš vědět, kdy na ni vlézt a kdy z ní zavčas slézt, abys něco nechytl. Hlavně je však moje poselství o tom, že kdo bere jakoukoliv ideologii, ať už politickou, nebo náboženskou, moc vážně, stane se z něho dřív nebo později idiot.

Jako Karel Čapek věřím v obyčejného člověka – svobodného člověka, co se dokáže postavit davu a davovému šílenství, jehož hnacím motorem jsou právě politika a náboženství, věci, co často kráčí ruku v ruce. A stejně jako tenhle velký spisovatel, co mu nesahám ani po kotníky, vím, že ten obyčejný člověk je nějaký ideál, kterého stejně ani my sami nedosáhneme, protože většina lidí se nakonec své svobody vzdá jenom proto, aby se stala součástí davu. Mé příběhy jsou tak vlastně vždy o tom samém – o lidech, co se té odvěké lidské tendenci být součástí stáda ovcí postaví. O lidech, co je pro ně osobní svoboda a svoboda lidí okolo nich důležitější než nějaká zatracená ideologie, ať už slibuje beztřídní společnost, vládu silné ruky a vyvoleného národa, nebo boží požehnání. A jestli si přitom hraju s dynamitem, tak ať. Pořád mi přijde lepší dostat za uši za tohle, než aby mě nějaký magor umlátil v autobuse, až mi bude osmdesát, za to, že jsem si prdnul.

Já vím, byl to nevkusný vtip, ale nevkus a já jsme rodná dvojčata. Takže si otevřete láhev alkoholu, přečtete tuhle knihu a pak si bez výčitek pusťte porno. A kdo vám bude říkat, že je to špatně, je šmejdl. Takové je to moje politické poselství.

Takže tak.

S díky Vaši Leoš Kyša a František Kotleta

POUTNÍK Z MOHAMEDA

Poutník k Mohamedovi

Samostatný orientační systém ukazoval v pravidelných časech směrem k Zemi, a tím pádem i k Mekce, fungoval bez ohledu na navigaci lodě dokonce i při cestě podprostorem. Zaznělo hlasité cink. V každé kajutě se rozsvítila šipka příslušným směrem a z reproduktoru začal hlas zapáleně svolávat k modlitbě: Alláhu Akbar! Ašhadu An La Illáha-il-l-Láh. Ašhadu Anna Muhammadan Rasúlu-l-Láh...

Abdest, očistu před modlitbou, jsem před chvílí dokončil a mohl přistoupit k salátu-l-fadžr,časné ranní modlitbě.

„Nawajtu Osalli Sunnata Saláti-l-Fadžr,“ zvedal jsem obě ruce k uším a odříkával naučená slova.

Měl jsem svou kajutu jen pro sebe a neuvěřitelnou chuť zapadnout zpátky do peřin a na ranní salátu-l-fadžr se vykašlat. Zatnul jsem zuby, pokračoval v modlení a snažil se při tom vypadat dostatečně nadšeně. V ložnici jsem sice žádné štěnice nenašel, ale mohly tady nade mnou někde bdít a já je nemusel odhalit. Nikdy jsem nic nepodcenil a nechci s tím ani začínat.

„Assalámu ‘Alejkum wa rahmatu-l-Láh,“ dokončil jsem a z posedu vyskočil zpátky do vyhráté postele. Přemýšlel jsem nad naší odvěkou hádankou, jestli ten vnitřní orientační systém vážně funguje, nebo je to jenom bouda ušitá Radou imámů, aby

byl na meziplanetárních lodích jednotný pořádek při modlitbách, co se týče času a směru.

Kromě chutě spát jsem taky neuvěřitelně silně toužil po ženský. Měl jsem pocit, že z téhle mužské posádky brzy zešílím. Na velkých dopravních lodích si kapitáni vydržovali křesťanské otrokyne na ukojení potřeb poutníků. Na téhle staré kocábce střední třídy pro dvě stě pasažérů podobný komfort nehrozil. Na palubě, pokud vím, cestovaly jenom dvě ženy. Muslimky. Samozřejmě pořádně zamotané v textilu a zalezlé ve svých kajutách. Nakonec mi zakručelo v břiše. Přinutil jsem se vstát a vyrazil na snídani. Hlad přebil touhu spací i sexuální.

„Ali al-Borak?“ zaznělo na chodbě za mnou, sotva jsem vyšel ze dveří. Stál tam v pozoru vyšetřovatel náboženské policie. Něco málo přes třicet. Mohutný černý plnovous, součást bílé, pečlivě nažehlené uniformy. Nadšeně se usmíval, jako by po letech spatřil kamaráda z dětství.

„Ano?“ vykouzlil jsem stejně nadšený úsměv.

Neodpověděl. Jen ukázal rukou za sebe. Otočil se a vojenským krokem vyrazil. Příslušníci náboženské policie nečekají odpor a nikomu nic nevysvětlují. Předpokládají, že je všichni poslechnou. Vzhledem k jejich pověsti to většinou platí. Potichu jsem polkl a pověsil se za jeho záda.

* * *

Policejní místnost byla vybavená skromně. Jemně páchla mužským potem a citronovou dezinfekcí. Tři chromované stoly s terminály, čtyři kožená

křesla, dva modlitební koberce. Prostoru dominovala krystalová stěna dva na tři metry, promítající dovnitř obraz okolí lodi. Nyní jen matně svítila. Během cesty podprostorem jsou vnější kamery vypnuté.

Obvykle na menších lodích policejní doprovod nebývá. A už vůbec ne lidi od náboženské policie. Vzhledem k cíli naší mise ovšem chápu jejich zvýšenou aktivitu. Už od startu si postupně vybírali své oběti k proklepnutí. S ubíhajícím časem jsem doufal, že mezi nimi nebudu.

„Alláhu Akbar,“ přivítal nás po vstupu do místnosti statný padesátník. Vyskočil hbitě z křesla, jako by mě chtěl obejmout na uvítanou. Vypadal jako samotný prorok. Hnědé jiskřivé oči, zakroucené vousy pod krk, asi pěticentimetrové tmavé vlasy a srostlé černé obočí.

„Alláhu Akbar wa lil-Láhi-l-hamd,“ zadeklamovali jsme s mým průvodcem takřka dvojhlasně.

„Posadte se, pane Boraku. Doufám, že vám nebude vadit odpovědět na pár našich otázek. Mého kolegu už jistě znáte. Jmenuje se Hammudah Abdalati. Já jsem kapitán Ali Šaltan. Když si vyjdeme vstříc, vše proběhne rychle a bez vzájemných animozit.“ Hned po první větě mi došlo, že tohle bude pan Hodný. Pan Zlý stál pořád za mnou. Od střetnutí na chodbě ke mně dosud nevypustil jedinou hlásku.

„Jak dlouho jste imámem mešity města Por la Mar na planetě Alcor?“

„Tři roky,“ odvětil jsem, jako bych to v duchu počítal.

„Kde jste studoval?“

„Na Alcoru. Moc necestuji.“

„Je vám čtyřicet let. Nejste příliš mladý na takovou funkci?“ pozdvihl tazatel obočí.

„Vybrala mě rada mešity,“ pokrčil jsem rameny.

„Jaký je váš vztah ke křesťanům? Na Alcoru jich je poměrně hodně,“ nadhodil ledabyle. Samozřejmě že to byla past. Důležité bylo odpovídat správně, přesto nepřehrávat.

„Křesťané jsou lid knihy, přestože jinověrci. Nevadí mi,“ zase jsem pokrčil rameny, jako bych se bavil s běžným věřícím v čajovně.

„A k Židům?“

„To samé. I když jsou to proradní psi a není jim radno věřit,“ teatrálně jsem si odplivl. Snad jsem to příliš nepřehnal. Okatá gesta většinou ukazují, že má člověk co skrývat, ale u Židů se přece jenom jistá míra vášnivé reakce dala očekávat.

„Na Helbronu, kde žijí jenom Židé, jste strávil dva měsíce. To vám nevadilo žít mezi psy?“ Konečně promluvil pan Zlý. Na poslední chvíli jsem se ovládl. Jak sakra mohl vědět o mé cestě na Helbron?

„To byla náboženská mise. Můj tehdejší učitel v madrase mi nařídil, abych je obracel na jedinou správnou víru.“

„Jaký jste měl úspěch?“ vzal si zase slovo pan Hodný.

„Bohužel stejný jako mí předchůdci. Mé konání bylo marné. Ne nadarmo měli kdysi křesťané rčení, že něco drží jako židovská víra,“ zasmušil jsem se.

„Vykonali jste hadždž?“

„Ano, před dvaceti lety.“

„Nelži!“ zařval pan Zlý alias Hammudah Abdalati a prudce vyskočil z křesla. Opravdu jsem se lekl. Chvilí vypadal, že mi jednu vrazí.

„Při Bohu slitovném, milosrdném i trestajícím, přísahám, že mluvím pravdu.“ Díval jsem se mu do očí. Pokorně, ne vzdorovitě.

Šaltan mi položil ruku na rameno.

„Věříme vám. Můžete odejít.“

Svou odpověď jsem spolkl. Vynořili jsme se totiž z podprostoru. Krystalové okno se rozsvítilo a zobrazilo cíl naší cesty. Zakát. Takřka pouštní planetu plnou nejkvalitnějších surovin vhodných pro stavbu vesmírných lodí. Zakát ovšem zastiňovalo něco mnohem menšího, ale zajímavějšího. Dosud největší meziplanetární loď, jakou kdy člověk postavil: *Mohamed*. Zatím se nikdo neodvážil žádné hvězdné plavidlo takto pojmenovat. Za týden bude *Mohamed* slavnostně uveden do provozu za účasti pěti tisíc imámů, duchovních autorit a představitelů mešit z celého vesmíru. Tato obří akce má potvrdit nadvládu muslimů nad celým vesmírem. Ukázat ekonomickou a vojenskou moc islámského světa nejen pár desítkám křesťanských planet a třem židovským, ale především samotným muslimům. Nikdo nesmí pochybovat o dokonalém vedení Rady imámů.

S úlevou jsem vyrazil do vlastní kajuty sbalit si věci. Kde se mohla náboženská policie dozvědět o cestě z Alcoru, kde jsem si ukradl současnou identitu, na Helbron? Nijak jsem se sice nemaskoval, ale letěl jsem tam soukromou sluneční plachetnicí. O tom se žádné záznamy nevedly. A co mělo znamenat to řvaní pana Zlého? Zkoušel, jest-

li mi prasknou nervy, nebo věděli víc a nechají mě ještě chvíli podusit?

O výsledkových metodách náboženské policie se tradovaly neuvěřitelné historky. Židé jim přezdívali gestapo. Pašeráci jim prostě a výstižně říkali svině. Tohle označení se mi líbilo víc. První bylo možná trefnější.

Věci jsem balil zvláště opatrně. Hledal jsem v nich skryté štěnice. Marně.

Vydechl jsem si teprve na zakátském kosmodromu. Z přepravního modulu jsem radostně vyskočil na rozpálený beton pokrytý jemným červeným pouštním pískem.

„Alláhu Akbar,“ vydechl jsem si radostně. Jako kdybych v nějakého Alláha věřil.

„La Illáha-il-l-Láh,“ opověděl nadšeně šedesátiletý vousáč za mnou. Měl jsem chuť mu za to jednu vrazit. Místo toho jsem se usmál a pokorně jej pozdravil kývnutím hlavou.

* * *

Ubytování v hotelu Safír na okraji města jsem si naštěstí rezervoval půl roku dopředu. Jinak bych skončil, jako většina pozvaných, ve stanech za městem. Organizátoři se s ubytováním nijak nemazali. Předpokládali, že zbožní muži po komfortu netouží. Asi to byla pravda, ale já nebyl zbožný muž.

Přesto jsem si na pokoji pro jistotu odbyl salátu-z-zuhr, polední modlitbu, a to dost hlasitě, aby mě slyšeli i okolní sousedé. Člověk nikdy nevěděl, kdo naslouchá. Snědl jsem v restauraci porci kuřete se zeleninou a vyrazil do města. Ani jsem se

nepřevlékl. Stejně jsem neměl nic jiného než úplně stejné náhradní bílé šaty vhodné pro muslimského poutníka. Ty náhradní byly sice čisté, ale je dobré dávat najevo zbožnost zanedbáváním zevnějšku.

Hlavní město Zakátu se dost neoriginálně jmenovalo Zakát. Stačilo vyjít ven a člověk hned pochopil, proč Arabové tuhle planetu milují. Monumentální mrakodrapy ze skla a oceli pokrývala souvislá vrstva načervenalého písečného prachu. Zakát byl jedna velká poušť. S tisícem oáz, přesto poušť. Hluboko pod pískem se pak nacházela cenná naleziště vody a kovů. Z nitra této planety během čtyř let povstal *Mohamed*.

Dostal jsem se na hlavní třídu lemovanou královskými palmami a snažil se sehnat taxíka. Kupodivu chodilo po ulicích mnoho žen. Některé i bez mužského doprovodu. Všechny řádně zahalené, jak předepisovalo Písmo. Některé dokonce v burkách.

Na Zakát neměli křesťané přístup. Podobný zákaz platil jenom na dalších dvou planetách. Abrasu, správním sídle Rady imámů, a pochopitelně na Zemi. Židé měli zakázaný vstup na všechny čisté muslimské planety.

Zvedl se vítr. Část bílého šátku jsem si omotal přes ústa a nos, abych nevdechoval prach. Zapadlé stanoviště taxíků jsem málem minul.

„Hodíte mě k Černé mešitě?“ řekl jsem do pootevřeného okénka.

Místo odpovědi se otevřely dveře na straně spojující. Ve vznášedle seděl snad dvacetiletý kluk ve tmavé košili a kožených kalhotách pobitých stříbrnými cvočky.

„Nestůj tam jak solnej sloup a hupsni dovnitř. Chvilku potrvá, než klimoška to svinstvo odsaje.“

Po výslechu na lodi mě slang tohohle holobrádka pohladil po duši. „Hupsnul“ jsem dovnitř.

„K Černé mešitě,“ řekl jsem pro jistotu znovu.

„Sem už slyšel,“ ucedil na půl úst taxikář otráveně a šlápl na plyn. Vítr ještě zesílil. Nebylo vidět na krok. Řidič přepnul přední sklo na obrazovku. Cestu před sebou jsme viděli trojrozměrně, jak ji zobrazoval navigační systém. Radar zabudovaný ve vznášedle upozorňoval na předměty pohybující se v blízkém okolí.

Když jsme po půl hodině dojeli k mešitě, spatřil jsem na obrazovce sedm zaparkovaných aut. Asi dvacet lidí stálo venku.

„Co je to za shromáždění? Proč v tom počasí nejdou dovnitř?“ zeptal jsem se.

„To je divný, šéfe. Já to zjistím.“ Zacouval dál od mešity a vytukal spojení na videotelefonu.

„Co chceš?“ vyštěkl z monitoru vrásčitý obličej postaršího chlápka. Zřejmě firemní dispečer.

„Neprud, Karime, a fofrem zjistíš, co se to u všech džinů děje před Černou mešitou. Mám tu nějakýho zmatenýho turistu.“

„Prudíš ty, Hasane. Teď to hlásili v rádiu. Fízlové tam lízli tři křesťany. Našli u nich pět Biblí. Jeden z nich pracoval v mešitě a vydával se za muslima. Věřil bys tomu? Měli tam i víno na ty jejich zvrácený modloslužby. Doufám, že ty magory popravěj,“ ohlašoval obličej z monitoru. Pravděpodobně chtěl ještě pokračovat v kázání na téma potřeby popravy křesťanů, ale nedostal prostor. Hasan vypnul videotelefon.

„Mešita je zavřená, šéfe. Chcete do jiný? Kousek je Alabastrová.“

„Myslím, že ne. Zavezte mě do Davidovy ulice. Navštívím starého přítele,“ poprosil jsem ho.

Hasanovo vznášedlo udělalo ostrou otočku a za chvíli zmizelo z dohledu Černé mešity okupované policisty.

* * *

S křesťany jsem vždycky pracoval rád. Měli však několik chyb – tedy ti upřímní, co tomu, co hlásali, i doopravdy věřili. Takoví totiž nebyli zpravidla schopní zabít, a pokud už k tomu někomu pomáhali, trpěli výčitkami svědomí. Chybělo jim zdravé židovské: oko za oko, zub za zub. Čím méně toho věděli, tím lépe. Navíc nebyli schopni se obejít bez svých klasických propriet: mešního vína, hostí a Bible. Mít u sebe kompromitující věci je vždy ožehavá záležitost.

Rawiho Muneeba, svůj kontakt na Zakátu, jsem neznal. Viděl jsem jenom fotografii. Měl být už dvacet roků utajeným křesťanem. Posledních pár let spolupracoval s Haganou. Z přesvědčení. Přesto jsem ho v duchu proklel. Přistát moje loď o hodinu dřív, mohl jsem s ním teď sedět spoutaný v autě náboženské policie.

Nechal jsem se vyhodit na křižovatce Davidovy a Jeruzalémské ulice. Dal jsem Hasanovi pár kreditů navíc a vzal si od něj vizitku. Sympatický mládenec.

Vítr se trochu utišil. Dost na to, abych na ulici viděl a zároveň nebyl z dálky sám moc vidět. Plán